

mæssigt — men jeg vil kun erindre om, at i dette Vædringsforslags næstsidste Stykke har man fastholdt dette, at Landbrugsministeren kun skal være bemyndiget til at fastsætte mindre Afstande, hvor Forholdenes Bestaaffenhed maatte gøre det ønskeligt, medens jeg troede at have paavist eller i alt Fald anvist en Vej, ad hvilken man kunde komme ud over den Bænsfelighed, som opstaar i Tilfælde, hvor disse Afstande af 50 Favne vise sig for smaa. Jeg havde ogsaa fortaaget det saaledes ved mine Forhandlinger med Udvalget, at man var villig til ogsaa at give Landbrugsministeren Bemyndigelse til i Tilfælde, hvor Forholdenes Bestaaffenhed gøre det ønskeligt, at sætte noget større Afstande, dog ikke ud over et vist Maksimum, som jeg antog passende kunde sættes til den nugældende Regels 100 Favne. Jeg har imidlertid ikke stillet noget Underændringsforslag herom, idet jeg paa ingen Maade ønsker at lægge Lovforslagets Fremme nogen Hindring i Vejen. — Det næste Vædringsforslag, jeg vil omtale, er det af mig stillede Vædringsforslag til § 14. Vædringsforslaget gaar ud paa, at Maalene for Sæls og Orred skulle være ens, nemlig 14 Tommer; det er ganske urimeligt at sætte forskellige Maal for disse to Fisk, der ligne hinanden saa meget, og undertiden i visse Overgangsformer næppe kunne skelnes fra hinanden. Jeg tror at være i Overensstemmelse med Udvalget om Ønskeligheden af denne Vædring. — Jeg skal dernæst omtale Udvalgets Vædringsforslag Nr. 35. Der tror jeg, det ærede Udvalg uden stor Støbe havde kunnet sætte „en Fjerdedel“ i Stedet for „en Sjettedel“. Det drejer sig her om at give Fiskerne selv en Bemyndigelse — jeg beder ærede Medlemmer lægge Mærke til, at det er Fiskerne selv, der saa Bemyndigelsen, der er ikke Tale om en Bemyndigelse for Regeringen eller om en Bemyndigelse for Fiskerikontrollørerne eller Inspektøren; nej for Fiskerne selv til, naar de ere enige om at oprette en Vedtægt for det Færvand, hvori de drive deres Fiskeri, at vedtage at frede en Del af dette Færvand mod Stædgørende Redstaber. I den nugældende Lov sættes Størrelsen af denne Del til en Fjerdedel. Ved 2den Behandling af dette Lovforslag vedtog man at nedsætte denne Del til en Sjettedel, og samtidig vedtog man at indskrænke det almindelige Forbud mod Fiskeri med Halevaad i Forarsmaanederne, saaledes at Halevaadene have frit Spil i Maj Maaned. Jeg tillod mig ved 2den Behandling at gøre opmærksom paa, at man ved disse to Bestemmelser ganske vist kom til at træde Fiskerne med

faststaaende Redstaber noget for nær, og jeg antydede, at man i hvert Fald dog maatte tillade dem at have samme Besøjselse, som de nu have til at frede en Fjerdedel af Vedtægtsvandet. Naar jeg ikke har stillet noget Vædringsforslag her til 3dje Behandling, saa er det af samme Grund, som jeg nævnedes for Vædringsforslaget Nr. 15, nemlig den, at jeg ikke vil fremsøre noget, der kan stanse Lovforslagets regelmæssige Gang, men jeg forbeholder mig, hvis der senere dertil skulde blive Lejlighed, da atter at tage Forhandlingen om dette Spørgsmaal op. Endvidere skal jeg blot nævne med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 51, at det maasse ikke er saa uskyldigt, som den ærede Ordfører antydede. Det fremgik af den ærede Ordførers Foredrag, at Vædringsforslaget under Nr. 51 hørte til de redaktionelle Vædringer. Betydningen af Bestemmelsen, som den staar nu, er den, at de samme Kommuner, nemlig Amtskommunerne og Købstædkommunerne, som udnævne Fiskerifogederne, ogsaa skulle deltage sammen med Statskassen i Betalingen af Løn til disse Fiskerifogeder. Naar man i Regeringsforslaget har brugt Udtrykket „de nævnte Kommuner“, saa skal det villig indrømmes, at det ikke er noget smukt Udtryk i den Forbindelse, hvori det bruges her, men jeg tror alligevel, det bedre rammer Tanken og forebygger den Misforstaaelse, som let vil kunne opstaa, naar man bruger Udtrykket „de vedkommende Kommuner“ idet man derved vilde kunne komme til den Opfattelse, at det var vedkommende Sognekommune, der skal betale, medens Meningen er, at det er Amtskommunen. Men hvis alle ere enige om, at det betyder dette, at det er Amtskommunen, der skal betale, skal jeg ikke gøre nogen yderligere Indsigelse derimod. — Endelig skal jeg omtale Vædringsforslaget Nr. 54, som blev anbefalet af den ærede Ordfører. Det gaar ud paa, at Fiskeriinspektøren skal udnævne Mandstabet paa Fiskerikontrollørfartøjerne. Jeg tror ikke, det er ganske hensigtsmæssigt at indføre denne Ordning. Det er vist naturligt, at Foreren af Skibet selv udnævner det Mandstabs, han skal have under sin Kommando, det kunde naturligvis ordnes paa den Maade, at Landbrugsministeren ogsaa udnævne disse Folk efter at have hørt Fiskerikontrolløren og Fiskeriinspektøren, men den Vej er jo noget vidtløftig og synes ikke fornøden. Giver man Fiskeriinspektøren Ret til at udnævne dette Mandstabs, vil man let komme til at sætte Fiskerikontrolløren i Forlegenhed. Det Tilfælde kan jo indtræde at Fiskerikontrolløren ikke mener at kunne bruge den Mand, som Fiskeriinspektøren har